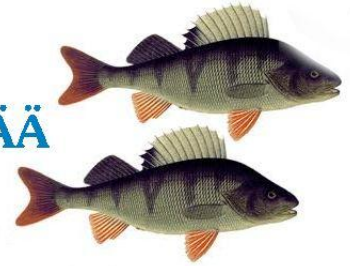

Raamattuluentosarja SANASTA TIEN LÖYTÄÄ

Sievissä 7.11.2013

www.sanaveli.com veli.tuomi@gmail.com

62. Herra sotii puolestanne

Alkurukous/Tervetuloa

”Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat, vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut” (2. Kor. 4:8,9). Näin kirjoittaa apostoli Paavali korinttolaisille. Myös moni uskossaan vilpittömän ihminen kokee elämässään jotain tällaista. Koko uskon elämä on silloin koetteilla. Mutta et ole yksin. Kokiessani itse samaa ahdinkoa, saan viestejä muiltakin uskovilta, kuinka vaikeudet piirittävät elämää ja usko on lujilla. Tämän osan on Herra viisautessaan nähnyt meille hyväksi antaa. Kaikki tapahtuu tosi parhaaksemme. Meitä kuritetaan, ettei meitä maailman kanssa tuomittaisi. Silti elämä tuntuu joskus liian raskaalta. Ja näyttää olevan niin, että mitä lähemmäksi ihminen pyrkii Herraa, sitä ankarammat ovat häntä kohtaavat koettelemukset. Mutta lihaa siinä vain naulitaan ristille. Se tekee tosi kipeää.

Herra neuvoo

Olen saanut jo kauan sitten käsiini pienen traktaatin, jota olen saattanut joskus lueskellakin. Nyt tuota pientä profetiaa ei ole enää saatavilla. Viime aikoina tuo lehtinen on alkanut puhutella minua uudelleen. Seuraavassa on tämä Herran puhe lapsilleen.

Kaikki tulee minulta

MEIDÄN VAIKEUTEMME OVAT JUMALAN TILAISUUKSIA

Lapseni, minulla on sinulle jotain sanomista. Kuiskaan sen hiljaa korvaasi. Katso, miten ihmeellinen valo pääsee silloin loistamaan elämäsi pimeyteen ja myrskyyn.

Sanon vain kolme sanaa, mutta anna niiden tunkea syvälle sydämeesi ja rauhoittaa levottomuutesi.

KAIKKI TULEE MINULTA.

Oletko koskaan ajatellut, että kaikki mikä huolestuttaa sinua, huolestuttaa myös minua? Sillä *”joka sinuun koskee, se koskee hänen silmäteräänsä.”* Sak. 2:8.

Muista aina kiusauksissa ollessasi kun vihollinen hyökkää myrskytuulen tavoin päällesi, että minä olen sen sallinut. Miksi? Vasta silloin, kun olet heikko, tarvitset minun voimaani. Olet turvattu vain silloin, kun annat minun taistella puolestasi.

Puristavatko sinua olosuhteesi? Minä olen sen sallinut. Minä olen olosuhteitten Herra. Sinun ympäristösi, sinun lähimmäisesi toteuttavat vain minun tahtoani. Onko sinulla taloudellisia vaikeuksia? Onko sinulla vaikeata selviytyä niistä? Minä olen sallinut sen. Minä olen vastuussa sinun rahoistasi, minä tahdon, että sinä raha-asioissasi käännyt puoleeni ja olet näin avustani riippuvainen. Minun mahdollisuuteni ovat rajoittamattomat. Fil. 4:19. Minä tahdon näyttää sinulle, että minun lupaukseni pitävät.

Oletko joutunut elämäsi yöhön? Senkin olen sallinut. "*Minä olen kipujen mies ja sairauden tuttava.*" Jes. 53:3. Minä järjestin niin, että jäit ilman maallista lohdutusta, ja kääntyisit minun puoleeni. Sillä silloin saisit iankaikkisen lohdutuksen. 2. Tess. 2:16. Ehkäpä ystäväsi petti sinut? Juuri hän, jolle olit avannut sydämesi? Senkin minä sallin tapahtua. Minä annoin tämän pettymyksen tulla kohdallesi, opettaakseni sinulle, että olen paras ystäväsi.

Ovatko kaikki suunnitelmasi epäonnistuneet? Oletko alakuloinen ja väsynyt? Senkin olen sallinut tapahtua, sillä sinä teit omat suunnitelmasi ja sitten pyysit niille minun siunaustani. Mutta minä tahdon suunnitella puolestasi. Silloin minä myös kannan vastuun. Sillä "*Tämä tehtävä on sinulle liian raskas, etkä sinä voi sitä yksinäsi toimittaa.*" 2. Moos. 18:18.

Sinä olet ainoastaan ase minun kädessäni.

Ehkäpä tahdoit tehdä jotain suurta minulle ja jouduitkin sairastuoteelle? Senkin minä sallin tapahtua. Aikasi oli niin varattu, etten millään tavoin saanut sinua kuuntelemaan, tahtoessani uskoa sinulle syvimpiä salaisuuksiani. "Nekin palvelevat, jotka vain seisovat ja odottavat." Monet parhaat työntekijäni siirrän pois aktiivisesta palveluksesta, jotta he oppisivat käyttämään rukouksen asetta.

Kutsuttiinko sinut ehkä odottamatta vaikeaan ja vastuulliseen tehtävään? Luota minuun. Minä luotan sinuun niin paljon, että voin antaa sinulle kannettavaksi vaikeuksiakin, "*sillä Herra, sinun Jumalasi on siunaava sinua kaikissa töissäsi, kaikessa, mihin ryhdyt.*" 5. Moos. 15:10.

Tänään lasken käsiisi astian täynnä Pyhän Hengen öljyä. Käytä sitä runsaasti, lapseni. Anna kaikkien olosuhteitten, mihin joudut, jokaisen haavoittavan sanan, jokaisen ärsyttävän keskeytyksen suunnitelmissasi, jokaisen oman heikkoutesi paljastumisen tulla kosketuksiin tämän pyhän öljyn kanssa. Tuskaa aiheuttava kärki taittuu, kun opit näkemään minut kaikessa. Siksi "*Painakaa sydämiinne kaikki ne sanat, jotka minä tänä päivänä sanon. . . sillä ei ole se turha sana, joka ei koskisi teitä, vaan siinä on teidän elämänne.*" 5. Moos. 11:18+.

Tuo edellinen kirjoitus tuntuu olevan meidän Herramme puhetta. Kyllä se sitä on. Miten lempeää puhetta se on! Miten rauhoittavaa on sen sana. Paina se siis syvälle sydämeesi. Lue sitä usein, mietiskele ja ymmärrys lisääntyy.

Mitä kaikkea siinä sanotaankaan?

Siinä sanotaan, että kaikki tulee Jumalalta, Valkeuksien Isältä. Se mikä painaa meitä, painaa häntäkin. Mitä meille sattuuukaan, kaikki on hänen sallimaa. Hiuksiemme luvunkin hän tietää. Mikään ei ole häneltä salassa. Herra on sallinut vihollisen voimienkin iskeä meihin. Tämän hän on sallinut vain sen tähden, että oppisimme saamaan kaiken avun häneltä. Jumalan on tehtävä meidät heikoiksi, että hän voisi antaa meille voimaansa. Hänen voimansa tulee täydelliseksi heikkoudessa. Ja juuri tämä on niin kovin vaikeaa. On vaikeaa olla heikko. Mutta heikkoudessamme tarvitsemme Jumalan voimaa. Olemme turvassa vain silloin, kun hän saa sotia puolestamme, ja me osamme olla tuoloin hänen väkevän käden alla. Herra sallii meille niin monenlaista; taloudellisia vaikeuksia, ihmissuhdeongelmia, aivan kaikkea. Hänen mahdollisuutensa ovat äärettömät. Hän haluaa opettaa meille että hänen lupauksiensa sana pitää. "*Minun Jumalani on Kristuksen Jeesuksen tähden antava teille taivaallisen kunniansa rikkaudesta kaiken, mitä tarvitsette.*" (Fil. 4:19). Hän ei ole ottanut meitä koeajalle. Hänen kutsunsa on iankaikkinen. Tämä sana on varma.

”sillä hän on jo yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydelliseksi ne, jotka pyhitetään” (Hepr. 10:14).

Joskus joudumme kuin yöhön ja pimeyteen. Menetämme näkökykymme. Koemme olevamme hukassa ja toivoa vailla. Herra Jeesus Kristus on kokenut saamaa, mutta vain paljon syvemmin. Kuningas Daavid puhuu psalmeissaan kuin Jeesuksen suulla, ennustaen Kristusta kohtaavista kärsimyksistä: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit? Miksi olet kaukana, et auta minua, et kuule valitukseni sanoja? Jumalani, minä huudan päivällä, mutta sinä et vastaa, ja yöllä, enkä voi vaieta.” (Ps. 22:2,3).

”Herra, miksi olet hylännyt minut, miksi kätket minulta kasvosi? Nuoruudesta saakka on osani ollut kova ja kuolema on uhannut elämäni. Näännyksiin asti olen kantanut hirveää kuormaa, jonka olet minulle pannut. Sinun vihasi on kulkenut ylitseni, kauhut musertavat minut. Kaiken päivää ne saartavat minua kuin vedet, ne piirittävät minua joka puolelta. Kaikki ystäväni sinä olet karkottanut, nyt on seurani vain pimeys.” (Ps. 88:15–19).

Ja evankeliumeista luemme: ”Ja yhdeksännellä hetkellä Jeesus huusi suurella äänellä: ”Eeli, Eeli, lama sabaktani?” Se on käännettynä: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” (Mark. 15:34).

Nämä ovat Kristuksen rukouksia ja huutoa, vaikka hän oli Jumalan Poika. Heprealaiskirjeessä ovat sanat: ”Vaikka hän oli Poika, hän joutui kärsimyksistä oppimaan, mitä on kuuliaisuus” (Hepr. 5:8). Jos Jumalan Poika joutui kärsimään oppiakseen Jumalan tahdon tuntemisen, kuinka paljoa enemmän meidän käytävä kurikoulua Herran tahdon toteutumiseksi elämässämme. Ei siis ihme että myös me kärsimme. Emme kuitenkaan aina ymmärrä tätä. Teemme toistuvan kysymyksen: Miksi?

Emme saa koskaan luottaa toisiin ihmisiin, maallisiin lohduttajiin. He ovat kyllä usein tarpeen, mutta ainoa oikea lohduttajamme on aina Pyhä Henki. ”Itse Herramme Jeesus Kristus ja Jumala, meidän Isämme, joka on rakastanut meitä ja on armossaan antanut meille iankaikkisen lohdutuksen ja hyvän toivon, rohkauskoot sydämiänne ja antakoot teille aina voimaa hyviin tekoihin ja puheisiin.” (2. Tess. 2:16.17).

Ystäväistä parhaimmatkin voivat tuottaa pettymyksen. Joskus luotettavakin ystävä osoittautuu epäluotettavaksi. Jumala sallii tämän, että luottaisimme kaikessa vain häneen, hän ei petä koskaan. ”Sen tähden emme pelkää, vaikka maa järkkyy, vaikka vuoret vaipuvat merten syvyyksiin” (Ps. 46:3).

”Vaikka vuoret järkkyisivät ja kukkulat horjuisivat, minun rakkauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi” (Jes. 54:10). Herra on paras ja luotettavin ystäväme aina ja kaikkialla. ”... autuas on se, joka ei loukkaannu minuun””, Jeesus sanoo (Luuk. 7:23). ”Autuas se, joka ei minua torju” (uusin käänös).

Me teemme usein monenlaisia suunnitelmia elämäämme varten, ja olemme pettyneitä, kun ne eivät toteutuneetkaan. Miksi? Jos kasvamme Herran tahdon tuntemisessa niin että kysymme aina ensin häneltä suunnitelmiiimme liittyvää neuvoa, emme pety niin useasti. Hän on parempi suunnittelija ja toteuttaja kuin me.

Moni innokas Herran palvelija on ihmetelty, kuinka yhtäkkiä parhaan toiminnan keskellä on tullut pysähdys ja on tullut kuin hyllylle heitetyksi. Miksi näin kävi? Herra tietää sen parhaiten. Jos rukouselämä näivetty työn touhussa, on Herran laitettava liian innokas työmies kuin lomalle opettelemaan uudelleen rukouksen tärkeyttä. Kuinka usein Herran Henki murehtuu, kun Hänen lapsensa jaksaa vain hetken viipyä hänen edessään, ja sitten ollaankin jo menossa arjen kiireisiin. Tärkein, eli rukous, jäi kuin ohimeneväksi pakolliseksi hetkeksi. Kiire olikin tärkeämpää, kiire usein miten pelkkään tyhjänpäiväiseen. Kun Herra luottaa meihin niin, että antaa myös vastuullisia tehtäviä suoritettavaksi, hän uskaltaa antaa myös kärsimyksiä ja koettelemuksia kestettäväksemme, jotta kasvaisimme hänen tuntemisessaan. Me olemme saaneet myös Pyhän Hengen öljyä, jota tulee ahkerasti käyttää. Öljyä on käytetty ja käytetään nytkin sairaiden parantamiseen. Luemme evankeliumeista: ”Ja he ajoivat ulos monta riivaajaa ja voitellivat monta sairasta öljyllä ja paransivat heidät” (Mark. 6:13).

Luemme myös laupiaasta samarialaisesta: ”*Hän meni miehen luo, valeli tämän haavoihin öljyä ja viiniä ja sitoi ne*” (Luuk. 10:34). Traktaatissa puhutaan moninaisesta öljyn käytöstä. Siinä puhutaan puhtaasti hengellisestä öljystä. Sitäkin tulee käyttää hengellisen ja maallisen elämämme tarpeisiin.

Emme saa tietenkään olla niiden viiden tyhmän neitsyeen kaltaisia, joilla ei ollut öljyä ollenkaan. He olivat ilman Pyhää Henkeä. He olivat luonnollisia, uudestisyntymättömiä ihmisiä.

Kerran tulevaisuudessa, ehkä pian, loppuu kansalta ruoka, tai se tulee todella kalliiksi ostaa. ”*Ja minä kuulin ikään kuin äänen niiden neljän olennon keskeltä sanovan: "Koiniks-mitta nisuja yhden denarin, ja kolme koiniksia ohria yhden denarin! Mutta älä turmele öljyä äläkä viiniä."*” (Ilm. 6:6).

Kun tämä aika tulee, on annettava Herran sotia lastensa puolesta. Herra ei jätä heitä heitteille. Siihen tarvitaan meidän puoleltamme lujaa uskoa ja kärsivällisyyttä. ”*Tässä on pyhien kärsivällisyys, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon*” (Ilm. 14:12).

Herra sotii puolestamme

Luemme Mooseksen kirjasta: ”*Mooses sanoi kansalle: "Älkää pelätkö, vaan pysykää aloillanne, niin saatte nähdä, kuinka Herra pelastaa teidät. Sellaista, mitä te tänään näette tapahtuvan egyptiläisille, ette enää milloinkaan saa nähdä. Herra sotii teidän puolestanne, olkaa te hiljaa!" Herra sanoi Moosekselle: "Miksi sinä huudat minua avuksi? Käske israelilaisten lähteä liikkeelle. Kohota sauvasi, ojenna kätesi merta kohti ja halkaise sen vedet, niin israelilaiset voivat kulkea meren poikki kuivaa maata pitkin."*” (2. Moos. 14:13–16).

Kansa oli napissut Moosesta ja Herraa vastaan. He olivat sanoneet muun muassa: ”*Oliko Egyptissä niin vähän hautatilaa, että sinun piti tuoda meidät tänne autiomaahan kuolemaan?*” (Jae 11). Mooses oli rukoillut apua Herralta, mutta Herra sanoikin: ”*Miksi sinä huudat minua avuksi?*” Oli tullut toiminnan aika. Rukoukset oli rukoiltu, nyt oli aika toimia. Israelin kansa oli lähtenyt Egyptistä Mooseksen johdolla. Punainen meri oli edessä. Tuho egyptiläisten taholta uhkasi. Mutta nyt Herra soti. Tapahtui ihmeellistä, meren aallot väistyivät ja kansa kulki merenpohjaa pitkin turvallisesti. Heprealaiskirje muistuttaa: ”*Uskon voimalla israelilaiset kulkivat Punaisenmeren yli kuin kuivaa maata pitkin, mutta samaa yrittäessään egyptiläiset hukkuivat*” (Hepr. 11:29).

Monet asiat ovat meille liian vaikeita. Häätännymme. Niinhän Mooseksen kirjassakin sanotaan: ”*Sinä uuvutat sekä itsesi että tämän kansan, joka on kanssasi; sillä tämä tehtävä on sinulle liian raskas, etkä sinä voi sitä yksinäsi toimittaa*” (2. Moos. 18:18). Kun joudumme mahdollomien esteiden eteen, kun voimat loppuvat, kun tie nousee pystyyn, ei sota ole vielä hävitty. Herra, Väkevä Sankari, lupaa sotia puolestamme. Mahdoton tulee mahdolliseksi, kun annamme sodan Herralle ja annamme hänen sotia. Ah, miten vaikeaa se kuitenkin meille on. Herra tahtoo sitä kuitenkin. Hän haluaa sotia puolestamme. Muista siis, että mahdollomissa tilanteissa, kun vihollinen hyökkää, kun voimasi uupuvat, ja kaikki tuntuu elämässä raukeavan, voit antaa asiat Herralle.

Tätä kaikkea pitää tuki opetella, koska kyse on uskosta. Tämä vaatii meiltä uskoa ja rohkeutta, sekä lujaa luottamusta siihen, että Herra on puolellamme. Hän on suuri. Hän on Sankari. Veisaamme hänestä näin:

Herra Jeesus kun täällä vain kanssamme on, emme kauhistu vastustajaamme. Viha vaikka on vastamme sammumaton, niin me turvaamme puolustajaamme. Vaikka kaita on tie ja se taistohon vie, meille Jeesus on turva ja kilpi. Siis me uskossa vaan käymme taistelemaan. Pyhä on tämä tie pois jo vilppi.

Vihamies kuka oisi niin voimallinen, että voittaa hän vois tämän Herran? Sodassamme hän linna on turvallinen, hän on voittanut saatanan kerran. Jos me joudummekin syvihän vesihin ratki keskelle kuoleman kauhun, emme nääntyä voi, hänen äänensä soi läpi myrskyn ja helvetin pauhun. (SV 185:1, 2; VK 310: 1, 2).

Kaikki Jeesukselle

Moni kaipaa rauhaa elämäänsä. Moni etsii varmuutta pelastuksen asiassa. On monia ahdistuneita uskovia. Pelkoja on paljon. Levottomuus vaivaa. Alamittaisuus kalvaa. Mikä tuon kaiken voi aiheuttaa?

Kehotus herätyskokouksessa on usein kuulijoille - olen tainnut sen muutaman kerran todeta - julistaa uskosta osattomille, että elämä on annettava Jeesukselle. ”Anna elämäsi Jeesukselle ja kaikki on hyvin. Näin sinusta tulee Jumalan lapsi. Saat syntisikin anteeksi. Uusi ihana elämä alkaa.” Noinhan se menee – vai meneekö? Tosiasia on, ettemme luonnollisessamme tilassamme kykene näin valtavaan asiaan, antaa koko elämänsä Jeesukselle. Monen uskovon hengellisessä elämässä on tosiasiassa vain pieni osa uskonelämän peltomaasta annettu kokonaan Jeesukselle. Ehkä vain pieni ryytimää pellon laidasta on saatettu antaa hänelle. Mutta tuo pienikin maatilkkku on monesti huonosti hoidettu ja se on rikkaruohojen vallassa.

Jos kuitenkin armo on toteutunut ja ihmissielu on päässyt sisälle Jumalan valtakuntaan, alkaa uskon taistelu, jos on alkaakseen. Usein on vieläkin paljon rauhattomuutta. On pinnallisuutta. On vähän hyvää opetusta tämän tien kulkijan alkutaipaleelle. Pääasia on useasti vain se, että siellä ja siellä joku teki ratkaisun ja antoi elämänsä Jeesukselle. Kaikki tuntuu päättyvän siihen, vaikka se on vasta alku.

Mutta jos taipaleelle on lähdetty, Jumalan kasvukoulussa voi tapahtua moninaista. Voimat voivat ehkä loppua ja ahdistuneisuus pyrkii tilalle. Kaikkea tällaista voi tulla uskovon osaksi Jumalan koulussa. Hän sallii sen. Hän ottaa meiltä vähitellen kaiken luottamuksen itseemme ja muihin – ihan kaikkeen mitä vastaan tulee, että alkaisimme toden teolla rakentaa kaiken elämämme häneen ja hänessä. Hän ei aloita tuota koulua heti uskonelämämme alussa. Emme kestäisi sitä. Kun olemme kasvaneet uskossamme ja Herra on saanut antaa maistaa syvemmin hänen tuntemustaan, alkaa uusi koulu. Silloin opetetaan antamaan todella kaikki Jeesukselle. Nyt voidaan todella sanoa: ”anna elämäsi Jeesukselle”.

Huomaamme nyt kuinka monissa raamatunpaikoista puhutaan tästä. Ennen emme ehkä huomaneet sitä, tai emme tajunneet, mistä on kyse. Nyt voi avautua vaikkapa psalmin 23 sanat: ”*Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa. Hän virvoittaa minun sieluni. Hän ohjaa minut oikealle tielle nimensä tähden. Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani; sinun vitsasi ja sauvasi minua lohduttavat*” (Ps. 23:1-4). Tai ”*Ahdistuksessani minä huusin Herraa, Herra vastasi minulle ja asetti minut avaraan paikkaan. Herra on minun puolellani, en minä pelkää; mitä voivat ihmiset minulle tehdä? Herra on minun puolellani ja auttaa minua, ja minä saan ilolla katsella vihamiehiäni. Parempi on luottaa Herraan, kuin turvata ihmisiin. Parempi on luottaa Herraan, kuin turvata ruhtinaihin.*” (Ps. 118:5-9).

Tätä Herra odottaa, nimittäin että panisimme kaiken turvamme häneen ja ryömisimme hänen siipiensä suojaan. Siellä saa ahdistunut turvapaikan. Sinne saa paeta, kun kaikki muut turvat ovat kaatuneet. Kun olemme saaneet omantunnonrauhan pelastuskysymyksessä, on muitakin kysymyksiä. Miten kestän arjen paineissa? Mitä minulta odotetaan uskovana? Painavatko elämän tuomat kuormat niin, että voimat kuluvat loppuun? Silloin voimattomuus kalvaa ja ahdistuneisuus on lähellä. Se on jopa iskenyt kaikella voimallaan. Miten kestän? Olen pelastunut, mutta en jaksa elää elämän tuomien taakkojen alla. Miten selviytyä? Kukaan ei osaa oikein neuvoa. Terve ei voi sairasta parantaa. Nyt on opittava luottamaan Herraan kaikissa elämän vaiheissa. Silloin on etsittävä pelastuskallio ja turvakaupunki toisella tavalla. Tähänkin on Herran apu olemassa. Nyt on vain löydettävä Herra toisella tavoin. Hänen siipiensä suojassa on turvallista vaikka maailma pauhaa.

”Kiitos nyt Herran! Hän kaiken on alku ja luoja. Siipeinsä varjossa meillä on turva ja suoja. Huomaatko sen, kuinka on uskollinen armon ja autuuden tuoja?

Kiitos nyt Herran, kun nimeensä luottaa me saamme, eläissä, kuollessa turvata Vapahtajaamme. Jeesus hän on, hänelle kaikukohon kiitos ja kunnia! Aamen. ”, sanotaan virressä 329:2,5).

Tällainen virsi ja monet Raamatun opetukset tulevat nyt, tässä tilanteessa, rakkaiksi. Kaikki ei olekaan hukassa!

Jumala tahtoo osoittaa meille, että hän luotettava kaikissa elämämme kysymyksissä. ”Kaikki tulee häneltä.” Hänellä on lääke kaikkiin sairauksiimme. Hän luotettava. Hän vain usein sallii meidän joutua monenlaisiin ahdinkoihin, jotta löytäisimme hänet kaikkine hänen mahdollisuuksineen uudelleen. Siitä seuraa uudenlainen turvallisuuden tuntu.

”...meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa; mutta toivo ei saata häpeään; sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.” (Room. 5:3-5).

Kyynelin kylväjät

Itketkö sinä joskus? Mitä sinä itket? Itketkö pahuuttasi, vai kaiken voimasi menettämistä? ”Mitä itket pieni lintu?” Ei se ole ihme jos itket. Jeesuskin itki. Itku helpottaa. Minäkin olen ollut niin heikossa tilassa, että jäljelle on jäänyt vain itku, itku monien viikkojen ajaksi. Mutta siitä alkoi sitten monenlainen parantuminen. Mutta heikoksi olen jäänyt; usein pelkäksi vapisevaksi haavanlehdeksi. Niinkin voi elää ja tehdä silti ihmeellisiä asioita. ”...kun olen heikko, silloin minä olen väkevä” (2. Kor. 12:10). Kun itkien tekee työtä, voi yllättäen tulla ilokin. Jumalan työtoverina kaikki on niin ihmeellistä. Kun joku ihmissielu saa avun, auttajakin iloitsee. ”Jotka kyynelin kylvävät, ne riemuiten leikkaavat. He menevät itkien, kun kylvösiemenen vievät; he palajavat riemuiten, kun lyhteensä tuovat.” (Ps. 126:5,6).

Kyllä Herran kanssa iloakin riittää. Äsken itku, sitten on jo ilo. Se oli tullut tutuksi psalmienkirjoittajallekin. ”...ehtoolla on itku vieraana, mutta aamulla ilo” (Ps. 30:6). Minä siis kestan heikonakin ja olen hyväksytty taivaassa. Muulla ei ole väliä. Ei Herran tiellä vahvuus ole aina hyve. Kuningas Daavid jatkaa: ”Minä sanoin menestykseni päivinä: ”En minä ikinä horju.” Herra, sinä armossasi vahvistit minun vuoreni. Mutta kun sinä kätkit kasvosi, niin minä peljästyin.” (Ps. 30:7,8). Rehentely ei ole Herralle mieleen. Nöyrää Herra rakastaa. ”Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta. Autuaita murheelliset: he saavat lohdutuksen. Autuaita kärsivälliset: he perivät maan. Autuaita ne, joilla on vanhurskauden nälkä ja jano: heidät ravitaan. Autuaita ne, jotka toisia armahtavat: heidät armahdetaan. ” ” (Matt. 5:3-7).

Tapahtukoon sinun tahtosi

Näin me rukoilemme. Emme silti aina ymmärrä tuon pyyntömme syvyyttä. Ja kuitenkin Herra odottaa, että luopuisimme omasta tahdostamme, omin voimin ponnistelusta ja yrittämisistämme. Ehkä vasta sitten kun seinä on tullut vastaan ja olemme törmänneet kuin kivimuuriin, alamme tajuta mitä on heittää kaikki asiat Herran hoidettavaksi. Kun sanotaan ”Heittäkää kaikki murheenne hänen kannettavakseen, sillä hän pitää teistä huolen” (1. Piet. 5:7), emme ymmärrä tuota sanaa alkuunkaan vahvoina ollessamme. Vain kaiken menettänyt alkaa antaa arvoa sille, että Herra voi ottaa pois kaikki murheemme ja taakkamme, ja me saamme jatkaa matkaamme ilman kuormia, murheettomana. Ilman kuormia, ilman murhetta, on ihana olotila! Ja juuri tähän Rakas Herramme pyrki ja tähtää kasvatuksessaan. Hän antaa hätää ja ahdistusta, taakkoja yli voimiemme, että oppisimme heittämään ne hänen päälleen. Tuntuuko sellainen mahdottomalta ja liian hyvältä? Näin kuitenkin Sana opettaa. ”Älkää olko mistään huolissanne, vaan saattakaa aina se, mitä tarvitsette, rukoillen, anoen ja kiittäen Jumalan tietoon. Silloin Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne, niin että pysytte Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil. 4:6,7). Vain näin varjelemme itsemme pysymään Jeesuksessa Kristuksessa ja meillä on täysi Jumalan rauha. Mitä meidän Herramme opettaa tästä asiasta? ”

Jumalan huolenpito

"Sen tähden minä sanon teille: älkää huolehtiko hengestänne, siitä mitä söisitte tai joisitte, älkää ruumiistanne, siitä millä sen vaatettaisitte. Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet? Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä, eivät ne leikkaa eivätkä kokoa varastoon, ja silti teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ja olettehan te paljon enemmän arvoisia kuin linnut! Kuka teistä voi murehtimalla lisätä elämänsä pituutta kynäränkään vertaa?"

"Mitä te vaatetuksesta huolehditte! Katsokaa kedon kukkia, kuinka ne nousevat maasta: eivät ne näe vaivaa eivätkä kehrää. Minä sanon teille: edes Salomo kaikessa loistossaan ei ollut niin vaate-tettu kuin mikä tahansa niistä. Kun Jumala näin pukee kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna joutuu uuniin, niin tottahan hän teistä huolehtii, te vähäuskoiset!"

"Älkää siis murehtiko: 'Mitä me nyt syömme?' tai 'Mitä me juomme?' tai 'Mistä me saamme vaatteet?' Tätä kaikkea pakanat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne tietää kyllä, että te tarvitsette kaikkea tätä. Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin. Älkää siis huolehtiko huomispäivästä, se pitää kyllä itsestään huolen. Kullekin päivälle riittävät sen omat murheet." (Matt. 6:25–34)

Kuinka valtavasti meillä on opittavaa! Kuinka paljon on luottamuksen lisäänyttävä, että annamme Herran sotia. Kuinka paljon meitä pitääkään nöyryyttää, että luopuisimme omista voimistamme ja heittäytyisimme lapsen lailla Isän syliin? Ja kuitenkin: *"Herra sotii puolestanne, olkaa te hiljaa"*. Saamme siis paeta hänen siipiensä suojaan. Armahda Herra meitä ja anna ymmärrys luovuttamaan asiat sinun haltuusi. Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen Amen.